

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. София, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20231110128002 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и следващите от *Гражданския процесуален кодекс* (ГПК).

Образувано е по предявен от „Застрахователно дружество Евроинс“ АД срещу „Застрахователна компания Лев Инс“ АД иск с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл. 411 от *Кодекса за застраховането* (КЗ) за сумата **376.07 лева**, представляваща регресна претенция за заплатено от ищеца застрахователно обезщетение по щета № .../04.11.2019г., образувана за вреди на МПС с рег. № ..., причинени при ПТП, настъпило на 01.11.2019г., в гр. София, причинено виновно от водача на МПС с рег. № ..., застрахован при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК– 25.08.2020 г., до окончателното плащане, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.05.2021г. по гр.д. № 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав.

Ищецът твърди, че на 01.11.2019г. в гр. София, е настъпило ПТП по вина на водача на МПС с рег. № ..., застрахован при ответника по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валиден към датата на произшествието, настъпило поради движение на автомобила с несъобразени с пътните условия скорост и дистанция. Поддържа, че в резултат на ПТП на другият участник в него - МПС с рег. № ..., е претърпял имуществени вреди, заплатени от ищеца в изпълнение на задълженията му по договор за застраховка „Каско на МПС“, валидна към датата на ПТП, поради което насочва

претенцията си към този застраховател, който дължи репарирание на платеното от ищеца обезщетение. Във връзка с процесното събитие била образувана застрахователна преписка по щета № .../04.11.2019г., по която било определено застрахователно обезщетение в размер на 2311.79 лева, което било изплатено на сервиза, който извършил ремонта. Твърди, че с плащането на застрахователното обезщетение е встъпил в правата на увредения срещу делинквента и неговия застраховател. Посочва, че поканил ответника да възстанови сумата 2311.79 лева, като ответникът заплатил 1935.72 лева от търсената стойност. С оглед на изложените твърдения, предявява иск по чл.411 КЗ за сумата от 376.07 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК– 25.08.2020 г., до окончателното плащане.

Прави доказателствени искания за приемане на писмени доказателствени средства, както и за допускане изслушване на съдебна автотехническа и счетоводна експертизи по формулирани в исковата молба задачи, както и за допускане събирането на гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетел при режим на призоваване за обстоятелства, свързани с механизма на ПТП. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който оспорва иска като неоснователен. Ответникът не оспорва наличието на валиден договор за застраховка „Гражданска отговорност“ за увреждащото МПС към датата на събитието. Счита, че с извършеното плащане е удовлетворил претенцията на ищеца, като твърди, че същата е заплатена до 70% от стойността на увреденото имущество към датата на произшествието, а доколкото в процесния случай е налице тотална щета, този размер на обезщетение може да получи само в случай, че дерегистрира автомобила. По изложените доводи поддържа, че не дължи заплащане на претендираното от ищеца вземане.

Прави искане за допускане на допълнителни въпроси към поисканата от ищеца експертиза. Претендира разноски.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа и правна страна* следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 411 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Нормата указва също, че застрахователят по имуществена застраховка с предмет увредената вещ може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“ на делинквента. За уважаване на предявения иск ищецът е следвало да докаже в условията на пълно и главно доказване наличие на договор за застраховка между него и собственика на увредената вещ; настъпило застрахователно събитие; плащане на застрахователно обезщетение; вина за причиняването на вредите (вината се предполага, ако се докаже противоправното поведение и пряката причинна връзка между него и настъпилите вреди); договор за застраховка между ответника и собственика на застрахованото имущество, с което е осъществен деликта, по силата на който ответникът покрива отговорността на причинителя на вредата. Тежестта за доказване на релевантните

по делото факти е указана на страните с определения на съда по чл.140 ГПК.

Обявено е за безспорно между страните, а и се подкрепя от събраните по делото доказателства, че ответникът е застраховател по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за л.а. „Хюндай“ с рег. № ..., валиден към датата на ПТП

Обявено е също за безспорно между страните и се доказва от приложените доказателства /полица л. 13 и ОУ л.14-23/, че ищецът е застраховател на л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ... по договор за застраховка „Каско на МПС“, валиден към датата на ПТП, като от ОУ се установява, че вреди от ПТП представляват покрит застрахователен риск.

Обявено за безспорно между страните е още, че ищецът е заплатил застрахователно обезщетение за л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ... в размер на 2311.79 лева, както и че извънсъдебно ответникът частично е погасил заявеното регресно вземане, плащайки сума в размер на 1935.72 лева.

По делото не е спорен механизма на инцидента, доколкото такова възражение не е релевирано в отговора на исковата молба, където е направено само оспорване на размера. При все това, механизмът на произшествието е доказан по делото от двустранния констативен протокол и свидетелските показания и се изразява в следното – л.а. „Хюндай И20“ с рег.№ ... се движи в посока към ул. „А.А.“ и спира преди пешеходна пътека поради препятствие на пътното платно /пешеходец/, когато по същото време л.а. „Хюндай“ с рег. № ... се движи след него и поради управление от водача на недостатъчно разстояние от движещия се пред него л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ..., реализира ПТП, като го удря с предна част в задна част. С двустранен констативен протокол за ПТП от 01.11.2019г., водачите на участващите в произшествието превозни средства са постигнали съгласие относно механизма му и понесените материални щети. Отражено е в схема към протокола, че ударът е бил при движение на автомобилите един зад друг в една посока, както и е отразена намиращата се на пътя пешеходна пътека. Посочени са понесените щети по л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ... – задна броня. В схемата е отбелязана динамиката на движението, т.е. е отразено движението на МПС-тата в релация до удара.

Приложено е уведомление от 04.11.2019г. от собственика и водач на л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ..., до ищеца, и декларация от водача на автомобила по време на инцидента, с което заявява, че произшествието е настъпило при спирането на този автомобил пред пешеходна пътека, когато в спряло състояние получава удар в задната си част.

В същия смисъл са и показанията на свидетеля А. Г. Я. – водач на л.а. „Хюндай И20“. Свидетелят си спомня, че е участвал в ПТП, управлявайки Хюндай Ай 20 по бул. „Янко Сакъзов“, когато на пешеходната пътека на централния вход на парка Заимов, спряла, за да пусна пешеходец и отзад получила удар. Ударът настъпил при нейно спряло състояние на няколко метра от пешеходната пътека. След произшествието съставили протокол, като свидетелят потвърждава подписа, положен за вода Б.

Представена е преписка по щета № ... на ищеца, от която се установява, че л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ... е бил на оглед при застрахователя-ищец за опис на вредите и оценка.

Стойността на щетите била определена на 2311.79 лева, заплатени от „ЗД Евроинс“ АД.

Приета е съдебна автотехническа експертиза, вещото лице по която е обосновал заключение, че причина за инцидента е управление от водача на л.а. „Хюндай“ с рег. № . на недостатъчно разстояние от л.а. „Хюндай И20“ с рег. № Отговорено е, че описаните от ищеца вреди по л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ... са в причинно-следствена връзка с реализираното на 01.11.2019г. ПТП. Посочено е, че действителния размер на вредите към датата на застрахователното събитие е в размер от 2008.79 лева с ДДС. В обстоятелствената част на заключението е описано, че увреденият автомобил е с първа регистрация от 07.02.2014г., производство 2014г. и към датата на произшествието е бил на 5 години, 8 месеца и 25 дни след пускане в експлоатация. Обяснено е, че при ликвидацията на щетата застрахователят е използвал метода за ликвидации – възстановяване в доверен сервиз, като възстановяването е извършено от автосервиз „А. Ю. С.“ ЕООД. В таблица са описани по вид уврежданията и тяхната стойност по средни пазарни цени. Даден е отговор, че действителната стойност на автомобила към датата на произшествието е 11750.00 лева, а стойността за възстановяване е 17,10%, при което е заключил, че не е налице „тотална щета“. Дадена е стойността на щетите по реда на Методика за увреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в размер на 1290.06 лева. В о.с.з. вещото лице поддържа заключението си и обяснява, че стойността е определена по средни пазарни цени и с влягане на алтернативни части, които се предлагат на пазара, а за останалите по стойност на оригинални части. Сочи, че автомобилът е възстановен във фирмен сервиз с алтернативни и оригинални части, но няма данни за гаранция. Обяснява, че има разлика в стойността на труда. Заявява, че на пазара се предлага задна броня.

При така събраните доказателства съдът намира исковата претенция за основателна и доказана. Проведено е от ищеца пълно и главно доказване на обстоятелствата, от които извежда правото си – наличие на непозволено увреждане от водач на застраховано при ответника по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ МПС, както и плащане на щетата от застрахователя-ищец, с което последният се е суброгирал в правата на собственика на застрахованата при него по договор за имуществено застраховане вещ.

След анализ на събраните доказателства този съдебен състав достигна до извод, че механизмът на произшествието е установен и се свежда до описания по-горе. С поведението си водачът на л.а. „Хюндай“ с рег. № ... е нарушил правилото по чл. 23, ал. 1 ЗДВП. Посочената разпоредба изисква водачът на пътно превозно средство да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удярие в него, когато то намали скоростта или спре рязко. От данните по делото се извежда, че спирането на л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ... е било с цел да се избегне произшествие /удар с пешеходец/, но това не променя задължението на водача на л.а. „Хюндай“ с рег. № ..., който е следвало да се движи на такова отстояние отзад, че да може да спре и при рязко спиране. Възражение за съпричиняване не е релевирано, но такова не се и извежда от доказателствата по делото. Както се посочи, водачът на л.а. „Хюндай И20“ е намалил и

спрял, за да избегне произшествие, като ударът е настъпил в негово спряло състояние, с което не е нарушен текстът на чл. 24, ал. 1 ЗДвП.

Спорен е размера на причинените вреди с оглед възражението на ответника, че обезщетението не може да надвишава действителния размер на вредите към датата на произшествието.

За изясняване на тези въпроси по делото е изслушана и приета съдебна автотехническа експертиза, вещото лице по която е дало заключение, че:

- действителния размер на вредите към датата на застрахователното събитие е в размер от 2008.79 лева с ДДС;
- увреденият автомобил е с първа регистрация от 07.02.2014г., производство 2014г. и към датата на произшествието е бил на 5 години, 8 месеца и 25 дни след пускане в експлоатация;
- при ликвидацията на щетата застрахователят е използвал метода за ликвидаци – възстановяване в доверен сервиз, като възстановяването е извършено от автосервиз „А. Ю. С.“ ЕООД.
- действителната стойност на автомобила към датата на произшествието е 11750.00 лева, а стойността за възстановяване е 17,10%, при което е заключил, че не е налице „тотална щета“
- стойността на щетите по реда на Методика за увреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ в размер на 1290.06 лева
- в заключението е представена извадка досежно някои от частите - броня, както има таблица, съдържаща описани по вид уврежданията и тяхната стойност по средни пазарни цени.

Представеното заключение се ползва от съдебния състав като дадено от лице, притежаващо нужните познания в областта, съдържащо в пълнота отговор на всички поставени въпроси след проучване на материалите по делото. Изложеното дава основание да се приеме, че не са налице предпоставките по чл.201, предл.2 ГПК, поради което е оставено без уважение направеното доказателствено искане от ищеца.

Съгласно формирана непротиворечива съдебна практика при действието на отменения Кодекс на застраховането, която запазва своята актуалност и при действащата нормативна уредба, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства /в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО, Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО, Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/. Застрахователното обезщетение, което се дължи от застрахователя е равно на размера на вредата към деня на настъпване на

застрахователното събитие. Обезщетението не може да надвишава възстановителната стойност на имуществото при частична увреда. Възстановителната стойност е стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, изработка, монтаж и други, без прилагане на обезценка.

Съгласно формираната практика на въззивната инстанция намерила израз в Решение № 267127/22.12.2021 г. по в. гр. д. № 11692/2020 г. по описа на СГС, Решение № 265202/03.08.2021 г. по в. гр. д. № 5182/2020 г. по описа на СГС и др. обемът на регресния дълг зависи от размера на действително причинените вреди, но не повече от размера на задължението на застрахователя по застраховка "Каско" /плащането на недължимо обезщетение не може да се противопостави на ответника/ и не повече от размера на действително платената сума. Ето защо, следва да бъдат съпоставени тези три стойности, за да се определи в какъв размер е възникнал регресният дълг. В случая, следва да се даде отговор на въпроса дали застрахователят, отговарящ по регресна претенция на застрахователя, заплатил обезщетение по силата на доброволната имуществена застраховка, е отговорен да заплати обезщетение по цени на официалния за съответната марка сервиз и в кои случаи.

При имуществените застраховки стойността на дължимото застрахователно обезщетение се определя, както следва: ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди не повече от три години и е бил отремониран в официален сервиз на марката (официален фирмен сервиз) – следващото се застрахователно обезщетение е това, за стойността на което е бил отремониран автомобилът в официалния фирмен сервиз и която е отразена в издадените от фирмения сервиз във връзка с ремонта фактури; при липса на поне едно от посочените по-горе две условия, тоест - ако автомобилът е бил пуснат в експлоатация преди повече от три години или отремонирането е станало не в официален сервиз на марката, дължимата застрахователна сума се определя на база средната пазарна цена, тоест - изхожда се от възстановителната стойност на имуществото. С Решение № 1402/10.06.2022 г. по в. гр. д. № 20211100511793 по описа на СГС, III – Б въззивен състав е прието, че ако увреденият автомобил е бил в гаранционен срок, обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията.

Изложените принципни разбирания, отнесени към настоящия случай, дават основание да се заключи, че дължимото обезщетение се съизмерява с действителната стойност на вредата, равняваща се на възстановителната стойност на щетите по средни пазарни цени към датата на произшествието. Данни за тази стойност се черпят от прието по делото заключение на САТЕ, според което тази стойност възлиза на 2008.79 лева с ДДС. По делото ищецът не се позовава, нито са налице доказателства, че автомобилът към датата на произшествието е бил пуснат в експлоатация преди не повече от три години, нито че е в гаранция, при която обезщетението следва да се определи по цени за ремонт, каквито е необходимо да се заплатят в оторизиран сервиз, щом това е условие за запазване на правата по гаранцията. Ето защо именно тази стойност е меродавна при определяне на обезщетението.

След приспадане на постъпилото доброволно плащане от 1935.72 лева, дължима остава сумата от 73.07 лева, поради което предявеният иск следва да се уважи до тази сума, а за разликата над нея да бъде отхвърлен. Сумата се присъда със законната лихва за забава от датата на депозиране на исковата молба – 05.09.2022г., до окончателното плащане като законна последица от уважаване на иска.

По разноските:

С оглед изхода на делото разноските се разпределят между страните по правилата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

Разходите на ищеца в производството са в общ размер на 500.00 лева, от които 75.00 лева по ч.гр.д. 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав, и 425.00 лева в настоящото производство, от които 25.00 лева държавна такса, 250.00 лева депозит за вещо лице, 50.00 лева депозит за свидетел и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение в минимален размер по чл. 25, ал. 1 НЗПП. От тях, съобразно размера на уважената част от иска, дължимите на ищеца разноси възлизат на 97.14 лева, от които 14.57 лева по ч.гр.д. 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав, и 82.57 лева в настоящото производство.

Разходите на ответника възлизат в общ размер на 400.00 лева, от които 50.00 лева по ч.гр.д. 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав, и 350.00 лева в настоящото производство, от които 250.00 лева депозит за вещо лице и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение в минимален размер по чл. 25, ал. 1 НЗПП. От тях, съобразно размера на отхвърлената част от иска, дължимите на ищеца разноси възлизат на 322.27 лева, от които 40.28 лева по ч.гр.д. 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав, и 281.99 лева в настоящото производство.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55^{-ти} състав,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422 ГПК вр. чл. 411 КЗ, че „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК ..., дължи на „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, ЕИК ..., сумата **73.07 лева** –представляваща неплатено суброгационно вземане на ищеца, възникнало с плащането на застрахователно обезщетение по договор за имуществено застраховане „Каско на МПС“ на л.а. „Хюндай И20“ с рег. № ..., причинени при ПТП, настъпило на 01.11.2019г., в гр. София, причинено виновно от водача на „Хюндай“ с рег. № ..., застрахован при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК– 25.08.2020 г., до окончателното плащане, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 30.05.2021г. по гр.д. № 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК ..., да заплати на „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, ЕИК ..., сумата **97.14 лева** – разноси съобразно

размера на уважената част от иска, от които 14.57 лева по ч.гр.д. 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав, и 82.57 лева в настоящото производство.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, „Застрахователно дружество Евроинс“ АД, ЕИК ..., да заплати на „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК ..., сумата **322.27 лева** – разноси съобразно размера на отхвърлената част от иска, от които 40.28 лева по ч.гр.д. 39505/2020г. по описа на СРС, 148 състав, и 281.99 лева в настоящото производство.

УКАЗВА на ответника, че вземането може да бъде платено по следната банкова сметка с титуляр „ЗД Евроинс“ АД:

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

***ПРЕПИС** от решението да се връчи на страните.*

Съдия при Софийски районен съд: _____